

Nádai Péter

A BÉRSZÍVÓ SZÚNYOG

© Nádai Péter, 2025

A kötetben szereplő Mesterséges intelligencia című novella
Örkény István: Információ című egypercesének a továbbgon-
dolása.

Korrektor: Kótai Katalin

Kiadó: SPE-NOT Kkt.

Készült a Multiszolg Bt. nyomdájában

Felelős vezető: Kajtor Bálint

ISBN 978 615 024 986 5

AZ ÜZLETEMBER

Voltmár Zoltán egy fapados légitársaság vezérigazgatója és főrésztulajdonosa volt. A péntek délelőtti értekezlet a tervezettnél kicsit korábban véget ért, így ebéd előtt még akadt egy kis szabadideje. Percekig állt a hatalmas irodájában az ablaknál, majd hirtelen eszébe jutott, hogy hetek óta nem jutott hozzá, hogy ellenőrizze a cége Facebook-oldalát. Természetesen ez nem az ő munkája volt, de szeretne látni, hogyan vélekednek az emberek a vállalatáról. Odaült a laptopjához, bekapcsolta, majd elkezdte a bejegyzések alatti hozzászólásokat olvasgatni.

„Soha többet nem repülök ezzel a szar légitársasággal!” – írta az első kommentelő.

Voltmár Zoltán pontosan tudta, hogy az utasok hiába szidják a fapados légitársaságokat, ettől függetlenül a jegyet – mivel olcsó – legközelebb is megveszik tőlük. Megcsóválta a fejét, majd tovább olvasott.

„Vérlázító, hogy a cég itt hagyott bennünket Londonban! Hiába hívjuk az ügyfélszolgálatukat, nem elérhető!” – írta a második hozzászóló.

– Ugyan már – legyintett a vezérigazgató. – Senkit nem szoktunk otthagyni, előbb vagy utóbb mindenkit elszállítunk.

A harmadik hozzászólás így hangzott: „Tudjátok, miért kell fizetni az ülőhelyekért? Mert Voltmár Zoltán olyan kapzsi, hogy a saját anyját is eladná két euróért!”

– Micsoda? – motyogta magában a férfi. Még egyszer elolvasta a hozzászólást, majd hosszan nézte, hogy ezerkétszáz like-ot kapott.

Nem is vagyok kapzsi – gondolta. – Hát én nem is vagyok kapzsi! Amit én képviselek, azt úgy hívják, hogy kapitalizmus!

Ingerülten állt fel az asztaltól, odament az ablakhoz, kibámult rajta. Percekkel később eszébe jutott valami. Visszament a laptopához, és felment az eBay honlapjára. Rákattintott az új hirdetés feladása gombra, majd begépelte:

Anya eladó. 62 éves, keveset eszik, de még munkaképes. Jól főz, takarít.

Beállította a kikiáltási árat (10 euró), becsukta a laptopot, azután elment ebédelni.

Voltmár Zoltán este a szokott időben felhívta az édesanyját.

– Szia, anya! Eladtalak 27 euróért. Van nálad toll és papír? Mondom a címet, ahol hétfőn kezdened kellene...

VILÁGHÍR

Alois Alzheimer ötéves korában, az óvodában találkozott először Katharina Sommerrel, és rögtön megtetszett neki a lány. Az első pár hétben csak messziről csodálta Katharinát, aki szőke haját mindig két copfba fogva viselte. Ám a kis Alois egy alkalommal összedugta a bátorságát, odament a lányhoz, és megszólította:

– Helló, Katharina! Ööö... ööö... – a fiú lassan elvörösödött, de azért valahogy kinyögte: – nagyon jól ööö... nagyon nézel ki.

A lány végigmérte a fiút, majd kegyetlenül így szólt:

– Nem beszélek veled, mert te olyan buta vagy! – Azzal faképnél hagyta.

Az eset mély sebet ejtett Alois lelkén. Bár soha nem említette senkinek, a történetek alapjaiban változtatták meg a sorsát. Onnantól kezdve az egész életét arra tette fel, hogy bebizonyítsa a lánynak – és bizonyos értelemben a világnak is –, hogy ő nem buta. Szorgalmasan tanult, tudós lett belőle, pszichiáter és neuropatológus.

Ötven évvel később Alois Alzheimer egy kórházban tartott szakmai továbbképzést orvosoknak. Az előadása után, amikor a kórházi lépcsőn ment lefelé, összefutott Katharina Sommerrel.

– Helló, Katharina! Megismersz? Alois Alzheimer vagyok!

– Persze hogy megismerlek – mosolygott bizonytalanul Katharina. – Hogy vagy?

– Jól, köszönöm. Tényleg megismersz?

– Persze!

– Együtt jártunk óvodába.

– Hát persze. Mit csináltál azóta?

– Ööö... nem akarok álszerény lenni... de világhírű tudós lett belőlem. Pár évvel ezelőtt egy betegséget... egy kórt is felfedeztem, amit... ööö... nem akarok álszerény lenni, de rólam neveztek el.

– Aha, aha – bólogatott Katharina zavartan. – Elnézést, de... Mit is mondott, hogy is hívják?

HÉT SMS (EGY NAGY SZERELEM TÖRTÉNETE)

(1)

Jó volt a buli :-) Nem megyünk el moziba? Kettesben.

(2)

Holnap egy közös vacsi?

(3)

Mindenütt csókollak.

(4)

Már hat hónaposak vagyunk?

(5)

Ma este nem jó nekem.

(6)

Nem akarom ismételtetni magam!!! Értsd már meg, hogy... Mindegy, majd hétvégén beszélünk.

(7)

Felugranék valamelyik nap a biciklimért. Ha nem bánod.

KOSSUTH-DÍJ

Demecseri Demeter író 67 éves korában végre megkapta a Kossuth-díjat. Az általános vélekedés szerint a művész megérdemelte az elismerést, hiszen a lélektani mélységek ábrázolása mellett a társadalomkritikai igazságkeresésre is nagy hangsúlyt fektető, örök érvényű regényeit mind a szakma, mind pedig a nagyközönség elismeréssel fogadta.

A Kossuth-díj átadása előtti héten az író felhívta a legjobb barátja. Gratulált neki, majd kissé számonkérő hangon megkérdezte:

– És akkor el fogsz menni a Parlamentbe, és kezdet fogsz ezekkel?

– Persze.

– Ezzel a miniszterelnökkel?

– Persze.

– Nem értem... ezzel a miniszterelnökkel?!

– Természetesen én lennék a legboldogabb, ha nekem a dalai láma adná át a Kossuth-díjat... de hát...

– Nincs de hát!

– Jó, de akkor mit kezdesz, mondjuk, Illyés Gyulával?

– Mi van vele?

– Az első Kossuth-díját Rákosi Mátyástól vette át,

az utolsót meg a Kádár Jánostól. A kettő között pedig megírta az *Egy mondat a zsarnokságról*-t.

– Jó, hát ez is igaz. De te... te... soha nem hallatod a hangod! Nem politizálsz, a műveidben sincs semmi-lyen...

– Nézd – vágott közbe az író –, énszerintem a napi politika a kocsnába való, és nincs helye az irodalomban. Én a műveimben az örök dolgokkal akarok foglalkozni, nem azzal, hogy mit mondott ma reggel a miniszterelnök a rádióban.

– Ezt értem, de nem is írsz mostanában!

– De írok.

– Egy új regényen dolgozol?

– Nem. Mostanában csak pár mondatos szösszenneteket írok.

Demecseri Demeter író március 15-én felvette az ünnepi öltönyét, kokárdát tűzött ki, majd elment a Parlamentbe. Kezet fogott boldog-boldogtalannal, a miniszterelnökkel is, és átvette a Kossuth-díjjal járó oklevelet, jelvényt, meg az emlékszobrot.

Aznap este otthon bekapcsolta a számítógépét, fellépett az egyik legnépszerűbb magyarországi újság honlapjára, azután megkereste az ünnepi kitüntetésekről szóló hírt. Bejelentkezett a szokásos *ÉlőHalott1955* felhasználónévvel, és hosszas tűnődés után az alábbi hozzászólást írta:

*Ez a görény Demecseri Demeter is milyen
gerinctelen talpnyaló! Kezet fog ezekkel...
Ezzel a miniszterelnökkel!*

NEMEK KÖZÖTTI EGYENJOGÚSÁG

Pál egy kereskedelmi cég vezérigazgatója volt.

A fontos döntések előtt kikérte beosztottjai véleményét, azután egyedül döntött.

– Micsoda erős vezető! – mondták róla a beosztottak a háta mögött. – Ráadásul milyen jó fej, meghallgatja az embereket.

Paula egy (másik) kereskedelmi cég vezérigazgatója volt.

A fontos döntések előtt kikérte beosztottjai véleményét, azután egyedül döntött.

– Micsoda gyenge vezető – mondták róla a beosztottak a háta mögött. – Megkérdezi az embereket, aztán meg megy a saját feje után!

AZ ULTRAHANGVIZSGÁLAT

Horváth János autószerelő nem volt különösebben okos, de megvolt a magához való esze.

Az egyik unalmas hétfő délelőtt éppen dolgozott, amikor egy szőke nő lépett be a műhelybe, hogy segítséget kérjen:

– A 35 éves kispolskim lerobbant két utcával arrébb. Nem tudná valaki megnézni, hogy mi lehet a baja?

Horváth János mielőtt megnézte volna az autót, előbb megnézte magának a nőt, aztán elkísérte a kispolskihoz.

Egy évvel később össze is házasodtak.

Nem voltak egyáltalán jómódúak, így nem külföldre, hanem csak a 30 kilométernyire lévő Pécsre mentek nászútra, és az újdonsült feleség a nászút legelső éjszakáján rögtön teherbe esett.

A terhesség 12. hetében a nő elment ultrahangvizsgálatra, amire a férje is elkísérte. Minden rendben ment, ám a vizsgálat végén Horváth János aggódva megkérdezte:

– Doktor úr, hány hetes korban lehet megmondani, hogy a gyerek milyen lesz?

– Ööö... ne haragudjon, de nem értem, hogy mire gondol – válaszolta az ötven körüli nőgyógyász.

– Arra gondolok, hogy hány hét kell hozzá, mire kiderül, a gyerek tehetséges lesz-e?

– Tehetséges?! – rökönödött meg az orvos.

– Igen. Hadd legyek őszinte magával: nem szeretném, hogy a gyerekünk tehetséges legyen! Ne legyen se okos, se szép, se ügyes... ne legyen érzéke semmilyen sporthoz, tudományhoz vagy művészethez! Azt akarom, hogy a gyerekünk átlagos legyen! Teljesen átlagos.

– Nézze, Horváth úr... ööö... genetikailag nehéz dolog...

– Doktor úr, ez nagyon fontos – vágott közbe a férfi.

– Ebben az országban, ha valaki csak egy picit is az átlag fölé emelkedik, annak mindig rossz vége lesz!

– Rossz vége...? – értetlenkedett a nőgyógyász.

– Persze. Ha valaki tehetséges, azt kicsinálják, megnyomorítják, elüldözik.

– Hát... ööö... igen, értem a kérdést. Azt tudom rá válaszolni, hogy mire kiderül valaki tehetséges-e, ahhoz nem hetek kellenek, hanem évek.

– Évek?

– Igen. A tehetség magzatkorban még nem jelentkezik, csak jóval később, mondjuk, 5-6 évesen. De az is előfordulhat, hogy csak még később... esetleg... 20 évesen derül ki valakiről, hogy az illető kiemelkedő valamiben.

– 20 évesen?!

– Esetleg még annál is később. Most így hirtelen Csontváry Kosztka Tivadar jutott eszembe, aki, ha jól emlékszem, 40 éves korában kezdett el festeni.

– Milyen Tivadar?

– Csontváry Kosztka Tivadar.

– Óróla még nem hallottam.

– Csontváry volt az egyik legnagyobb magyar festő.

– És mi lett vele? – kérdezte Horváth János gyanakodva. – Gazdag lett és híres?

– Nem. Ha jól emlékszem rá... éhen halt. Csontváry annyira szegény volt, hogy... szó szerint... éhen halt.

Horváth János a kezébe temette az arcát. Megjelent előtte a még meg sem született gyermeke, aki 40 éves korában csontsovány lesz, és éhezni fog.

A felesége érzékelte a férjében dúló vihart, ezért megnyugtató hangon így szólt:

– Drágám, ha a gyerekünk egyszer nagy magyar festő lesz, akkor majd mi adunk neki enni.